

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cura Salvts, Sivæ De Statu Vitæ Mature ac Prudenter Deliberandi Methodus

Hevenesi, Gábor

Coloniae, 1716

VD18 13912755

Deliberanti Dei voluntas indaganda per media humana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50144](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50144)

Et; bis miseri : quòd & hic omni solatio privati sint, & in aperto insuper salutis periculo versentur. Proinde mi Parthenophile ! illum tua solum in electione tu sequere, qui solus novit, tibi quid expediat ad salutem.

Affectus.

Domine DEUS ! ut solus es, qui nosti, quid mihi tam in tempore, quàm aeternitate certò sit profuturum ; Tu solus es, cui tutò me totum confidere possim ; nemo hac in te bonus, nisi solus DEUS ; mendaces filii hominum ! Tu solus es, cui electionis à me bene vel malè factæ rationem redditurus sum ; Tu solus, qui salvare potes animam meam. In te proinde solum conficio oculos meos, ad te solum spem meam dirigo, me totum SS. voluntati tuæ plenè resigno. Paratum cor meum DEUS, paratum ! ad faciendas justificationes tuas.

Deliberanti DEI voluntas indaganda per media humana.

Qui petit, accipit ; qui querit invenit, Joan. 16.

1. **L**icet determinatio status eligendi à DEO pendeat, ut si absque
hujus

huius voluntate fiat, nihil nisi afflictio & calamitas, eaque tam temporalis in vita, quam æterna post illam expectari possit: ad hanc tamen DEI voluntatem agnoscendam DEUS hominis conatum exigit, & sollicitudinem expectat. *Qui enim creavit nos sine nobis, ille non salvabit nos sine nobis*, optimè advertit S. Augustinus. Etiam in rebus temporalibus DEUS nostram exigit cooperationem, pascit ille quidem totum mundum, & singulorum alimentis Pater optimus providet, vult tamen, ut seminemus, ille dein addit incrementum: pariter in rebus æternitatem concernentibus, vult à nobis manum operi applicari, ut quod quærimus, certiùs obtineamus.

2. Conatus quidem humanus sine DEO inanis est, & vacuus; ita tamen docente S. Ignatio ponenda spes nostra omnis in solum DEUM, ac si ille absque ulla nostra cooperatione lumen vocationis, & suæ voluntatis indicium certò nobis, sine nobis daturus esset: vicissim ita media omnia cognoscendæ divinæ vocationis à nobis adhibenda sunt, quasi DEUS nihil operaturus, sed totum hoc negotium labori nostro relictu;

Sturus esset. Qui sic sperat, non confundetur. Quantum mi Parthenophile! addideris ad conatum hunc sanctum, tantum DEUS apponet ad adiutorium; quantum appones ad diligentiam, tantum ille addet ad gratiam, ut quod quæris, intelligas.

3. Ad hanc DEI voluntatem circa electionem salutiferi vitæ status agnoscendam extraordinaria DEI miracula expectare non spes foret, sed præsumptio. Licet enim legamus, quod aliquos DEUS varia per prodigia vocaverit ad certos status, id tamen, ut nobiscum pariter fiat, desiderare, aut nisi aliquid simile nobiscum fiat, credere quod vocati non simus, temeritas esset; tum quod nos meriti non simus, ut similia nobiscum DEUS miracula faciat, tum quia ille Dominus noster est, qui pro sui arbitrii libertate disponit de singulis, & nemo ex eo, sine arrogantia quærere potest, cur sic facis? Qui Angelum, aut vocem de cœlo expectat, priusquam ad statum aliquem se resolvat, errat. Humanis DEUS ut plurimum utitur mediis. Attente ad inspirationes, observa motus animi, expende rationes, & his Ducibus facile ad
DEI

DEI voluntatem agnoscendam pertinges.

Faciendi quod est in se DEUS non denegat gratiam. Adhibe conatum agnoscendi DEI vocationem, & DEUS pro sua bonitate non deerit desideriis tuis. Conatus verò iste tantò sincerior, tantòque maturior esse debet, quantò res, quam quærimus, major, & magis intricata est. Si electio rei, cujus mutatio nostræ subest voluntati, consilio tamen & justâ eget consideratione, quantò magis egebit rei ejus determinatio, quæ naturâ sua immutabilis, & vitæ tam temporalis, quàm æternæ fundamentum est. Nec vestem emimus, nisi probè prius examinatam, an nobis apta sit, quam tamen exuere pro libitu possumus, si displicitura sit; quanto accuratori examini opus habebit vitæ status, qui nobis semper adhærebit.

5. Unum ex ordinariis DEI mediis, quo hominem ad aliquem vitæ statum pellicit, est interna, quam indit, animi inclinatio. Hinc videmus hunc à prima statim pueritia, priusquam ratione ulla satis regere se novit, tympana parare, instruere ex sibi similibus aciem, equitare in arundine, vexilla explicare,
pu;

pugnare, cæsim punctimque concurre-
re; alium verò libros volvere, altaria
erigere, Missas, cæterasque ritûs Eccle-
siastici cæremonias imitari, quin ex edi-
tiori loco ad parvulos verba facere.
Quis non ex his advertat, hunc ad sa-
cra, illum ad militiam teneris ab ungui-
culis manuduci, ac dicere posse cum
Isa. 49. *Dominus ab utero vocavit me.*
Triennis erat Joannes, cùm eremum
subiit, qua ætate rationum pondus eò
ipsum compellere nequaquam potuit.
Observandum proinde erit, quid tibi
rudis adhuc voluntas suaserit, maxime
si ea nullum suasorem habuerit, annis-
que compluribus constans hæserit.

6. Nec tamen ita propensione huic
fidendum, quin eadem ad rectæ ratio-
nis incudem revocanda sit, tum quia
sæpe talis propensio à Parentum instin-
ctu, aut exemplo trahit originem, tum
quia naturalis inclinatio sæpe sæpius
ad malum inclinat. Voluntas huma-
na naturâ sua coeca est, nisi facem ei
præferat intellectus. Ubi proinde in-
stinctum aliquem in se quis ad statum
determinatum animadvertit, unde is
originem traxerit? an deliberantis genio,
circumstantiis, talentis accommoda-
tus?

tus? an rationibus æternis, salutique
certò consequendæ aptus sit? viden-
dum; & si propensione ratio maturè
considerata consentiat, salva res est,
tutò sic vitæ status eligi poterit. Si
rationibus convincatur intellectus, &
judicet se à DEO ad certum statum vo-
cari, voluntas autem resistat absque eo,
quòd solidam dare possit rationem, tum
sicut longè difficilius est se ad talem sta-
tum amplectendum resolvere, ita qui
hac in re illam renitentiam naturalem
vincit, longè majus meritum apud
DEUM habet. Heroicâ talis opus ha-
bet resolutione, sed quæ magnas DEI
gratias post se trahit.

7. Quia tamen & naturalis inclina-
tio, & eæ, quæ se primâ fronte offe-
runt, rationes fallere possunt, maximè
Juvenes parùm adhuc expertos, nec
procul videntes, ideo non cuilibet sta-
tim incidentiæ credendum, nec omni
propensione credendum est, licet hæc
vehemens esse ac potenter impellere vi-
deatur. Non omne, quòd splendet,
aurum est. Multa vehementer appe-
tit æger; cave illi concedas, nî mor-
tuum velis. Mora iusta temporis de-
liberationi danda; sæpè accidere solet,
C ut

ut quæ hodie appetivimus maximè ,
 cras ab eodem quàm maximè abhor-
 reamus. Juvenes quod appetunt, id
 vehementer, non tamen diu desiderant.
 Mora proinde Lydius sit deliberationis.
 Mora tamen hæc iusta quidem , longa
 tamen esse non debet, sit rationis po-
 tiùs , quàm temporis. Nec illud mi-
 nùs necessarium, ut antequam propen-
 sioni, rationibusque tuis assensum præ-
 beas, easdem animæ tuæ arbitro, Vi-
 ro prudenti & pio proponas, ab eodem
 lumen, consilium petas. *Fili sine con-
 silio nihil facias, & post factum non pœni-
 tebit.* Eccl. 32. Qui tanta in re credit
 se consilio non egere, graviter se deci-
 pit,

Affectus.

DEUS in cujus manu sunt omnium
 hominum corda & voluntates ;
 quique has ed, quo tibi placet , infle-
 ctis. Dominus es, ad cuius nutum,
 & arbitrium omnes actiones nostræ di-
 rigi debent. Agnosco dominium tu-
 um, adoro potestatem, illique me ul-
 trò & libenter subijcio. Da mihi lu-
 men, ut sciam, quid placitum sit ante
 te. Ecce cor, & voluntatem meam !
 ecce

ecce intellectum ? tu qui DEUS & Dominus meus es , hunc illumina , illam move ; utrâmq̃ animæ meæ potentiam ita dirige , ut à sanctissimo nutu tuo nec unguem recedant , ne me in avia & devia seducant.

Deliberanti primùm cura sit de Anima.

Est Vir sapiens anima suæ sapiens. Eccles.
37.

1. **L**umen naturæ dictat , & sana ratio suadet , ut tantò unaquæque res pluris æstimetur , quantò ea pretiosior est ; ac major ejus præ reliquis cura habeatur , cujus jactura gravius possidenti damnum causare posset. Quid tibi ô homo ! est anima tua pretiosius ? si ejus pretium ignoras, Christum interroga, quanti eam fecerit ? pro qua non terram, non hominem, non mundum, sed plus his, nempe suum infiniti pretii sanguinem, & vitam dedit. Hoc proinde sanguinis Christi pretium curæ tuæ ita creditum est, ut à te repetendum certò scias ? Vide, mi Parthenophile ! quò princeps tua deliberantis cura dirigi debeat ? ut nempe animæ tuæ bene, imò optimè sit consultum,